

Márquez, un gran campió que no té límits

Marc Márquez va pel camí de convertir-se en tota una llegenda del motociclisme i la seva trajectòria en la categoria reina, Moto GP, tot just acaba de començar. Si el curs passat ja va pujar al podi de la història en

guanyar el mundial en la seva primera temporada, tot i que va haver de lluitar de valent pel títol, aquest l'ha començat amb una autoritat insultant per als rivals, guanyant les cinc curses disputades fins ara. Però si en grans premis com el d'Austin i Jerez va guanyar sense que ningú li fes ombra, Márquez va demostrar diumenge a Le Mans que pot superar absolutament qualsevol adversitat si no té una caiguda greu. Així, l'errada a la sortida que el va condemnar al desè lloc va quedar en anècdota quan en la tretzena

volta ja havia completat la remuntada i es posava líder. Li va sobrar més de la meitat de la cursa per acabar guanyant. *El Tro* és ja un qualificatiu menor. Caldrà començar a buscar-ne un de més adient. Si no hi ha cap desgràcia, la qüestió en aquests moments inicials de la temporada ja no és si Márquez revalidarà el mundial, sinó si podrà guanyar totes les curses. Gran èxit d'un pilot especial, que amb molt d'esforç i intel·ligència ha conquerit el món des de Cervera i a qui no se li entreveuen els límits a hores d'ara.

LA PENÚLTIMA LA ZONA AMPLA

Diumenge a la tarda

Són molt a prop i, curiositats de la vida, o del futbol, comparteixen director esportiu. El Girona i el Llagostera són els dos clubs del Gironès –i de totes les comarques gironines– que estan més amunt en el futbol. Més enllà de la vintena de quilòmetres que els separen, s'han passat tota la temporada virtualment a prop, per dir-ho d'alguna manera. Uns, encallats en la zona de descens des de fa mitja lliga. Els altres, a dalt de tot del grup tercer de segona B. A estones, semblava que al Llagostera se li feia massa llarga la lliga regular, i la pressió de jugar-s'ho tot en l'últim partit contra l'Elx B tampoc l'ajudava. Però se'n va sortir de la millor manera. I va arribar al sorteig presumint de l'etiqueta de campió, com l'Albacete, el Sestao River i el Racing. El Girona, mentrestant, anava transitant per la zona baixa, amb molts deures ajornats però amb la convicció que, des de sota cap amunt, podria enxampar més d'un despistat. I, un cop deixada enrere una fase crítica –a vuit punts de la zona de permanència– va arribar a tenir l'oportunitat real de sortir de les brases. Durant dues setmanes seguides, els gironins han jugat sabent que, si aconseguien els tres punts, abandonaven la zona de descens. No se n'han sortit. Com a mínim, al camp. Perquè, com si fos efecte de la màgia negra, la gran esperança de les últimes hores és l'alineació indèguda que reclama per la participació de Nong i que, si es confirma, donaria tres punts d'or als gironins.

Unes quantes hores abans que el Girona perdés al Colomino, el Llagostera s'enorgullia d'haver competit contra un gegant com el Racing i d'haver deixat l'eliminatòria oberta per a la tornada, amb el favoritisme –i tota la pressió– per al conjunt de Santander. Diumenge hi haurà el desenllaç de l'eliminatòria. Guanyar (o empatar amb gols) significaria per al Llagostera una proesa d'una dimensió enorme. Perdre seria, assumida la diferència entre clubs, pressupostos, estadis, aficions i qualsevol cosa que es vulgui comparar, el més normal. I precisament aquesta és la millor arma del Llagostera. Té una final amb ben poca cosa a perdre-hi. Perquè si cau contra el Racing tindrà una altra oportunitat, però so-

La banqueta del Llagostera, amb Oriol Alsina, també director esportiu del Girona ■ JOAN SABATER

bretot perquè viu tot això des de la il·lusió, des de l'absència de pressió. Hi ha clubs que s'han de plantejar amb dramatisme què faran si fracassen en la fase d'ascens, perquè la viabilitat depèn del retorn a segona A. El Llagostera viu tan lluny d'aquest context que segurament se li generarien més maldecaps a partir de l'èxit que de la derrota.

Tota la il·lusió que envolta el Llagostera es converteix en pressió i dramatisme per al Girona. Com els equips que necessiten tornar com sigui a l'LFP, els gironins saben que el descens és l'abisme. És clar que ho comparteix amb molts

rivals –que ho preguntin al Mallorca, què significaria encadenar un segon descens–, però el cas és que, a diferència del Llagostera, el Girona no es pot aïllar del dramatisme. I diumenge (amb els punts dels despatsos al sarró o sense) se la jugarà contra el Mallorca. Montilivi viurà un partit dramàtic un parell d'hores abans que el Llagostera busqui una proesa a El Sardinero, amb Oriol Alsina al capdavant. L'home que ha dut un club de poble a un escenari que mai hauria pogut somiar. L'home al qual va recórrer el Girona perquè mirés d'emular el seu model d'èxit en un club professional. Coses del futbol.

Tota la il·lusió que envolta el Llagostera es converteix en pressió i dramatisme per al Girona

Xevi Masachs